

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 84 - Forslag til lov om ændring af aktieavancebeskatningsloven, selskabsskatteloven og forskellige andre love (Opfølgning på harmoniseringen af selskabers aktieafkastbeskatning m.v.)

Hermed sendes svar på henvendelse af 10. marts 2011 fra Foreningen af Statsautoriserede Revisorer (L 84 – bilag 30).

Peter Christensen

/ Lise Bo Nielsen

Foreningen af Statsautoriserede Revisorer har gennemgået Skatteudvalgets betænkning af 2. marts 2011, som giver anledning til nedenstående kommentarer.

Indeholdelse af kildeskat

FSR opfordrede i henvendelsen af 4. februar 2011 til, at der rettes henvendelse til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for at få afklaret de regnskabsmæssige og selskabsretlige problemstillinger den foreslåede ændring til ABL § 4 A, stk. 6 kan få. Dette er efter FSRs oplysninger ikke sket. FSR skal derfor gentage sin anmodning, således at det sikres, at de foreslåede regler kan fungere i sammenhæng med de almindelige regnskabsmæssige og selskabsretlige regler.

Kommentar:

Skatteministeriet finder ikke, at der er behov for at rette en sådan henvendelse til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Efter Skatteministeriets opfattelse er det naturligt, at der opstår en fordring, når mellemholdingselskabet afholder aktionærernes udgifter. Dette skal sikre, at den indeholdte udbytte-skat ikke reducerer udbyttet for de øvrige aktionærer i mellemholdingselskabet.

Den foreslåede regel svarer i princippet til reglerne ved sambeskatning i selskabsskattelovens §§ 31-31C, hvor der automatisk opstår fordringer ved underskudsudnyttelse og når administrationsselskabet betaler skatten på vegne af de sambeskattede selskaber. Endvidere findes en sådan lovbestemt forpligtelse ikke at være strid med det selskabsretlige forbud mod aktionærlån.

Det bemærkes, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ikke er kommet med bemærkninger til forslaget i forbindelse med den eksterne høring.

Koncerninterne fordringer – ændringsforslaget af 7. februar 2011 nr. 9

FSR har noteret sig, at skatteministeren har trukket ændringsforslag nr. 9) vedrørende opgørelse af gevinst og tab på koncerninterne fordringer tilbage, idet de principper, som bestemmelsen er baseret på, ikke fungerer i forhold til koncerninterne fordringer i fremmed valuta, hvor der er delvis fradrag for tab (nemlig for tab som følge af valutakursændringer).

Baggrunden for ændringsforslaget vedrørende opgørelse af gevinst og tab på koncerninterne fordringer var, at der er behov for en særlig regulering af, hvorledes lagerprincippet anvendes på koncerninterne fordringer omfattet af kursgevinstlovens § 4, stk. 1, idet der ikke er fradrag for tab på sådanne fordringer. Det anføres bl.a. i bemærkningerne til ændrings-

forslaget, at den foreslåede bestemmelse skulle sikre, at tab på koncerninterne fordringer kan fradrages i det omfang, der sker beskatning af gevinst på fordringen.

Det problem, som den foreslåede bestemmelse skulle afhjælpe, er illustreret i henvendelsen fra KPMG med følgende eksempel i bilag 6 til lovforslaget (side 12 og 13):

Et moderselskab har en fordring på et datterselskab, som i år 1 nedskrives med 100 svarende til markedsværdien af fordringen. I år 2 tilbageføres nedskrivningen, da fordringen igen vurderes at være kurs pari værd. Under det gældende lagerprincip i kursgevinstloven vil nedskrivningen på 100 ikke være fradragsberettiget, hvorimod opskrivningen på 100 i år 2 risikerer at være skattepligtig, hvis der ikke indføres en særlig bestemmelse.

FSR er enig i, at det ændringsforslag der nu er trukket tilbage ville kunne give problemer i relation til valutakursgevinster og valutakurstab. Der er efter FSRs opfattelse behov for, at Skatteministeren fremsætter et nyt ændringsforslag, der kan afhjælpe de problemer, som det oprindelige ændringsforslag skulle afhjælpe.

Det er efter FSR's opfattelse ikke en rimelig situation, hvis et selskab som følge af lagerprincippet kan blive beskattet af gevinster, det aldrig har haft, på koncernfordringer. Denne situation vil opstå i det ovenfor omtalte eksempel, hvis det er således, at selskabet i år 2 er skattepligtig af opskrivningen på 100. I så fald synes den eneste udvej at være, at selskaber ikke vælger lagerprincippet på koncernfordringer. For mange selskaber er dette imidlertid ikke administrativt hensigtsmæssigt, idet der så skal foretages særskilte opgørelser – fordring for fordring – af realiserede kursgevinster og tab (herunder valutakursgevinster og tab) på koncernfordringer.

FSR skal anmode skatteministeren om at redegøre for, hvorvidt han er enig i, at et selskab – efter at ændringsforslag nr. 9) er trukket tilbage - kan risikere at komme i den ovenfor beskrevne situation, hvor det som følge af lagerprincippet bliver beskattet af avancer som aldrig realiseres. Hvis ministeren er enig heri, skal FSR opfordre ministeren til at fremsætte et ændringsforslag, der afhjælper det beskrevne problem. Man kunne eventuelt indføre adgang til på koncernfordringer at anvende lagerprincippet udelukkende på valutakursændringer (som var gældende frem til 2010).

Kommentar:

Ændringsforslaget, hvorved der blev foreslået indsat en ny bestemmelse i kursgevinstloven (§ 25 A), blev trukket tilbage, idet det havde som konsekvens, at der ikke ville være fradrag for valutakurstab på koncerninterne fordringer i fremmed valuta ved anvendelse af lagerprincippet.

Det oplagte ville selvfølgelig have været blot at erstatte ændringsforslaget med et nyt ændringsforslag, der tager højde for denne problemstilling. Når dette ikke skete, er årsagen, at det blev vurderet, at en regulering, der skal tage højde for en kombination, hvor tab på en fordring skal opdeles i en ikke-fradragsberettiget del og en fradragsberettiget del, ville blive så kompliceret, at det hverken ville blive til at administrere eller kontrollere.

Uagtet at dette kan føre til, at det kan være mindre interessant at vælge at anvende lagerprincippet på koncerninterne fordringer, er det fortsat opfattelsen, at indførelse af en særdeles kompleks regulering ikke er hensigtsmæssig. Det skal hertil bemærkes, at anvendelse af lagerprincippet på koncerninterne fordringer i givet fald også skal ske fordring for fordring. Umiddelbart er det derfor vanskeligt at se, at anvendelse af realisationsprincippet skulle være mere administrativt besværligt end en anvendelse af lagerprincippet.

Til betænkningens nr. 23 og 25

FSR bifalder, at der med de foreslåede ændringer af renteloftsreglen i selskabsskattelovens § 11 B tages skridt til at løse et problem, der for en del selskaber er betydeligt.

De foreslåede ændringer er imidlertid begrænset til renteswaps vedrørende lån med sikkerhed i fast ejendom, og er derfor i al væsentlighed rettet mod ejendomsbranchen. Da problemstillingen også er relevant for andre brancher end ejendomsbranchen, skal FSR opfordre til, at de foreslåede ændringer udvides til at gælde generelt for renteswaps, d.v.s. også i tilfælde af, at lånet der sikres, ikke er med sikkerhed i fast ejendom. For at undgå spekulation kunne adgang til at anvende de foreslåede lempelser i tilfælde, hvor lånet ikke er med sikkerhed i fast ejendom, eventuelt gøres betinget af, at der er tale om rentesikring af langfristede lån til finansiering af anlægsinvesteringer, og at der ikke indgås modgående kontrakter.

Det bemærkes yderligere, at der i bemærkningerne til betænkningens nr. 23 og 25 under provenu nævnes, at det må lægges til grund: *”at det ikke har været hensigten, at der netto skulle ske en beskatning af en renteswap med en løbetid ud over 3 år, hvor der som udgangspunkt samlet set hverken er gevinst eller tab over løbetiden. Ændringsforslaget indebærer derfor at der gives afkald på et utilsigtet provenu.”* Dette synspunkt må efter FSRs opfattelse i lige så høj grad gøre sig gældende for renteswaps, som ikke vedrører lån i fast ejendom som omtalt ovenfor.

FSR har endvidere følgende mere tekniske bemærkninger til de foreslåede ændringer:

Bemærkningerne til ændringsforslaget indeholder et eksempel, hvor et selskab afdækker et variabelt forrentet lån på 100 mio.kr. med en swaptale, i henhold til hvilken selskabet betaler en fast rente på 5% til swapmodparten, og modtager en variabel rente svarende til renten på lånet på 100 mio.kr. I eksemplet falder den variable markedsrente til 4% umiddelbart efter indgåelse af swaptalen, og selskabet kommer som følge heraf til at betale netto 1 mio.kr. i differencerente til swapmodparten (forskellen mellem den faste rente på 5% og den variable markedsrente på 4%).

Det anføres og er forudsat i eksemplet, at differencerenten på 1 mio.kr. er en realiseret renteudgift. Dette kan muligvis have betydning for, om reglerne fungerer som forudsat.. Normalt er det en forudsætning for, at der skattemæssigt er tale om renter, at der er et gældsforhold og dermed restgæld / -tilgodehavende, hvoraf renten beregnes. Dette er ikke umiddelbart tilfældet for en swaptale, hvor der alene "byttes" rentebetalinger. I eksemplet skylder selskabet fortsat 100 mio.kr. på det variabelt forrentede lån og betaler fortsat den

variable lånerente til långiver. Selskabet har derimod ikke et tilsvarende gældsforhold til modparten i swapaftalen.

Skatteministeren bedes oplyse, om differencerenten i eksemplet i skattemæssig henseende skal anses for tab på en finansiel kontrakt eller en renteudgift?

Hvis differencerenten anses for et realiseret tab på en finansiel kontrakt, medfører dette, at selskabet i eksemplet i år 1 har et realiseret tab på 1 mio.kr. og et urealiseret tab på 4 mio.kr. på swapaftalen. Hertil kommer renteudgifter på 4 mio.kr. Efter FSR's opfattelse kan det urealiserede tab på 4 mio.kr. i medfør af ændringsforslaget fremføres til modregning i efterfølgende års urealiserede kursgevinster samt i realiserede kursgevinster i ophørsåret på samme kontrakt. Det realiserede kurstab på swapaftalen kan fremføres til modregning i bruttokursgevinster på gæld og finansielle kontrakter i de efterfølgende 3 år i henhold til den eksisterende fremførselsregel i SEL § 11 B, stk. 10. Skatteministeren bedes bekræfte dette.

Hvis det stadig forudsættes, at nettobetalingerne på swapaftalen er realiseret kurstab, har selskabet i eksemplet i år 2 renteudgifter på 4 mio.kr. og et realiseret tab på swapaftalen på 1 mio.kr. Den negative værdi af swapaftalen var 4 mio.kr. primo, og er 3 mio.kr. ultimo, hvilket giver en urealiseret kursgevinst på 1 mio.kr. Skattemæssigt realiserer selskabet - ved årets betaling af differencerente - derfor 1 mio.kr. af det urealiserede kurstab primo, mens der er en værdiregulering af aftalen på 1 mio.kr. (indtægt). Det skattemæssige resultat af swapaftalen i år 2 er derfor nul, Skatteministeren bedes bekræfte, at selskabet i medfør af betænkningens nr. 25 desuagtet kan fremføre 1 mio.kr. af det beskårne, urealiserede tab fra år 1 til modregning i værdireguleringen af aftalen på 1 mio.kr. i år 2, og at resultatet herefter er, at selskabet i år 2 har fradragsberettigede renteudgifter på 4 mio.kr. og et fradragsberettiget, realiseret kurstab på 1 mio.kr. (i det omfang der er plads hertil indenfor renteloftet i år 2).

Kommentar:

Skatteministeriet bemærker, at den foreslåede ændring er foretaget, efter at ejendomsbranchen har gjort opmærksom på en konkret problemstilling i forhold til renteswaps i forbindelse med finansieringen af fast ejendom. Baggrunden for ændringen er nærmere, at ejendomsselskaberne i de senere år har lidt tab på finansielle kontrakter som følge af det lave renteniveau. Med lovforslaget løses denne konkrete problemstilling.

Skatteministeriet finder imidlertid ikke, at der umiddelbart er behov for at udvide denne løsningsmodel til andre områder. Det er samtidig ministeriets vurdering, at det ikke er hensigtsmæssigt at indføre en generel lempelse af rentefradragsbegrænsningsreglerne for så vidt angår renteswaps.

Skatteministeriet er enig med FSR i, at differencerenten i ændringsforslagets eksempel i skattemæssig henseende skal anses for tab på en finansiel kontrakt.

Det kan bekræftes, at beskårne realiserede kurstab på swapaftalen kan fremføres til modregning i bruttokursgevinster på gæld og finansielle kontrakter i de efterfølgende 3 år i henhold til den eksisterende fremførselsregel i SEL § 11 B, stk. 10. Det skal dog bemærkes, at det realiserede kurstab på swapaftalen ikke beskæres i ændringsforslagets eksempel – og derfor naturligvis ikke kan fremføres.

Det kan også bekræftes, at selskabet i medfør af ændringsforslaget kan fremføre beskårne, urealiserede tab til modregning i efterfølgende års værdireguleringer på aftalen (det pågældende års urealiserede kursgevinster). Denne modregning foretages før modregning af årets realiserede kurstab.